

عنوان مقاله:

مقایسه بیع متقابل و IPC در صنعت نفت ایران

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات حقوق، دوره 3، شماره 27 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

علیرضا مظلوم رهنی - وکیل پایه یک دادگستری و استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهر قدس، ایران

محسن اسمعیلی - وکیل پایه یک دادگستری و کارشناسی ارشد حقوق خصوصی دانشگاه آزاد اسلامی واحد الکترونیک، ایران

خلاصه مقاله:

بعد از استقرار نظام جمهوری اسلامی از سال 1358 تا سال 1371 قراردادهای نفتی ایران به صورت تامین مالی پروژه و بعد از آن تا سال 1394 در قالب قراردادهای بیع متقابل منعقد می گردید. قراردادهای بیع متقابل حالت خاصی از قراردادهای ریسکی خرید خدمت هستند که پیمانکار طرف قرارداد، عملیات مربوط به اکتشاف و توسعه را در قبال دریافت حق الزحمه های معین انجام می دهد. مدل قراردادهای نفتی ایران برای بیش از دو دهه بیع متقابل بوده است. با شروع دهه 90 با طرح معایب بیع متقابل واذعان به ناکارآمدی آن بحث و تلاش هایی بین کارشناسان برای تبدیل قراردادهای نفتی در حوزه نفت به منظوری ایجاد جذابیت برای سرمایه گذار خارجی افزایش یافت. این گروه از افراد تاکید داشتند باید اولاً انگیزه های لازم برای انتقال تکنولوژی و ثانیاً زمینه حضور پایه ای و بلند مدت را برای سرمایه گذار خارجی فراهم نمود معهداً با مناسب دانستن قراردادهای مشارکت در تولید به عنوان بهترین روش آن را معامله ای برد- برد برای طرفین می دانستند. این طرز تفکر به ظهور و تصویب نوع خاصی از قراردادهای نفتی موسوم به IPC منجر گردید. در مقام مقایسه طراحان این نوع قراردادها معتقد بودند که IPC اشکالات قراردادهای بیع متقابل را برطرف نموده است لیکن مخالفان، مدل جدید را متعارض و متضاد با قوانین بالادستی دانسته و آن را نامناسب برای منافع کشور ارزیابی می کنند.

کلمات کلیدی:

بیع متقابل، IPC، قرارداد نفتی، برجام

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/936746>

